Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 697 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie van 20 februari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 26 maart 2026 met refertenummer 137452.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 20 januari 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische adoptievader A. D.

Op 22 oktober 2024 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20.

Bij arrest van 22 april 2025 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep tegen die beslissing.

De verzoekende partij diende op 8 juli 2025 opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische adoptievader A. D.
Op 20 februari 2026 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Dit betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.07.2025 werd ingediend door:
Naam: A.
Voornamen: B. K.
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (…)1994
Gebooiteplaats: Accra
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.07.2025 gezinshereniging aan in functie van zijn adoptievader A. D. (RR (…)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.2980.
Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter. zoals geformuleerd voor de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.
Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner als bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst ten hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. …'
Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient in het kader van de huidige procedure aan te tonen ten laste te zijn van zijn vader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, en dit tot op het moment dat betrokkene verzoekt zich met de referentiepersoon te herenigen.

Een band van afstamming door adoptie vestigen op een ogenblijk dat betrokkene reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft, stelt betrokkene niet vrij van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst of origine. De afhankelijkheidsrelatie moet wel degelijk in het land van herkomst of origine bestaan, ook al bestond op dat moment de band van afstamming door adoptie nog niet (zie overeenkornstig arrest nr. 239,984 dd. 2d.112017 en arrest nr239.838 dd. 10.11.2017 van de Raad van State). De doelstelling van een adoptie is het creëren van een band tussen twee individuen die rechtsgevolgen teweegbrengt die gelijk zijn aan of sterk gelijken op die van de afstamming en dit ten gevolge van een gerechtelijke beslissing. Het doel van een adoptie is niet het verblijfsrecht te bekomen. Dat de rechtbank de voorwaarden voor adoptie om bepaalde redenen vervuld ziet, is dus een andere zaak dan het verblijfsrecht bekomen.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:
- internationaal reispaspoort Ghana ((…)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.01.2020 te Brussel: er kan opgemerkt worden dat noch uit dit paspoort, noch uit het geheel van de overige gekende gegevens, blijkt wanneer exact betrokkene Ghana verliet en Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde.
- geldstortingen vanwege referentiepersoon aan een derde, zijnde C. O. uit de maand juli 2011 en uit de periode maart 2016 - april 2019; bijbehorende verklaring onder ede dd. 13.02.2020 waarin deze derde verklaart dat 1) betrokkene haar kleinzoon is en sedert het overlijden van zijn moeder door haar opgevangen werd, en 2) dat de referentiepersoon (oom van betrokkene, nu adoptievader) de financiële verantwoordelijkheid voor het onderhoud en de opvoeding van betrokkene op zich nam door via haar de nodige kosten te dragen van zijn opvoeding en onderhoud, tot hij het land verliet.
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode augustus 2024 - september 2025: op basis van de op heden gekende gegevens blijkt dat deze geldstortingen betrekking hebben op de periode na de aankomst van betrokkene in België
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van referentiepersoon: loonfiches (Delibarn Waarschoot NV) voor 11e periode september 2024 - augustus 2025
- verklaring lidmaatschap Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen dd. 05.09.2025

Wat betreft de effectieve onvermogendheid van betrokkene in zijn land van herkomst of origne voor zijn vertrek, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het aangehaalde onvermogen werd in het geheel niet aangetoond.

Uit het geheel van de voorgelegde geldstortingen kan niet worden afgeleid dat betrokkene effectief financieel of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen vanwege de referentiepersoon zijn gericht aan een derde, zijnde C. O.

Echter, in eerste instantie moet (zie ook de voorgaande bijlage 20 dd. 22.10.2024) de opmerking gemaakt worden dat betrokkene meerderjarig is sedert juni 2012, en vanaf dat moment dan ook in de mogelijkheid moet geweest zijn op zijn naam geldstortingen te ontvangen. De voorgelegde stortingen dateren, op één storting uit juli 2011 na, allen van na de meerderjarigheid van betrokkene.

De voorgelegde verklaring onder ede dd. 13.02.2020 waarin deze derde verklaart dat betrokkene haar kleinzoon is en sedert het overlijden van zijn moeder door haar opgevangen werd, en dat de referentiepersoon (oom van betrokkene, nu adoptievader) de financiële verantwoordelijkheid voor het onderhoud en de opvoeding van betrokkene op zich nam door via haar de nodige kosten te dragen van zijn opvoeding en onderhoud, en dit tot hij het land verliet, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

De geldstortingen vanwege de referentiepersoon dateren van na de opstart van de eerste aanvraag gezinshereniging (bijage 19ter dd. 20.01.2024). Tevens, ze zijn eerder beperkt en hebben betrekking op de situatie in België.

Er dient opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van vandaag niet ten laste vielen/vallen van het sociale bijstandsstelsel van Rijk.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogend was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 20.01.2024 officieel op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten taste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1080 cm het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De de dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.
Deze beslissing belet de de dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf daze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Veemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, en 42 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van de redelijke termijn. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“2.1.1. Dat verzoeker op 8 juli 2025 een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Belgische vader conform artikel 40ter Vw. Dat de bestreden beslissing opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.
Dat conform artikel 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.
Artikel 40ter, §2, 2° Vw. bepaalt : “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen; 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd”

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt: “7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet : a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld; b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welk danig document mocht aantonen dat hij ten laste was van zijn Belgische vader.

2.1.2. Dat verzoeker diverse documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon na het overlijden van verzoekers moeder voor hem zorgde en hem ook financieel onderhield. Zo heeft verzoeker een verklaring onder ede voorgelegd van zijn grootmoeder die stelt dat zij na het overlijden van verzoekers moeder verzoeker opving en de referentiepersoon de financiële verantwoordelijkheid voor het onderhoud en de opvoeding van verzoeker op zich nam. Dit blijkt ook uit de vele bewijzen van geldstortingen die voorliggen.
Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende aangetoond werd dat verzoeker onvermogend was in het land van herkomst en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde stukken tonen dit immers onomstootbaar aan.

Betreffende de gedane geldstortingen, werpt verweerder op dat deze gebeurden aan de grootmoeder en niet aan verzoeker zelf, ook niet wanneer verzoeker meerderjarig was en de verklaring van de grootmoeder dat de referentiepersoon verzoeker financieel ten laste nam, zou beschouwd moeten worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.
Dat deze verklaring, die overigens onder eed gebeurde ten overstaan van de Ghanese justitie, niet zomaar kan genegeerd worden, zoals ook blijkt uit het arrest dd. 8 november 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat verklaringen van onafhankelijke derden wel degelijk in overweging dienen genomen te worden. Het loutere feit dat een verklaring wordt afgelegd, impliceert niet dat zonder meer kan worden gesteld dat deze stukken geen bewijswaarde hebben (RvV, 8 november 2018, nr. 212.145).
Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en bijgevolg een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

2.1.3. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit

impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing1 . Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000). "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).
De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669). De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens gebrekkige, minstens geen afdoende motivering.
2.1.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker duidelijk heeft aangetoond dat hij onvermogend was in Ghana, hij sedert het overlijden van zijn moeder bij zijn grootmoeder woonde en de referentiepersoon hem financieel onderhield, wat hij op heden nog steeds doet. Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd. Dat verweerder evenwel onvoldoende rekening heeft gehouden met de door verzoeker voorgelegde documenten en het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht en beoordeeld werd, zodat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven,

ACCO, 1990,31)'. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van de artikelen 40bis juncto 40ter Vw. nu ten onrechte geoordeeld werd dat verzoeker – in weerwil van de voorgelegde stukken – niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogend was en ten laste van zijn vader in het land van herkomst.

2.1.5. Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger. Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt : 'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).
Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn.
Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG : "2.1.4. Ten laste komende familieleden Volgens de rechtspraak1 van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen". Dat deze richtlijnen naar analogie op het dossier van verzoeker dienen toegepast te worden, zodat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).
De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, en van de redelijke termijn, maar zij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling of deze beginselen schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat zij aan de hand van eender welk document mocht aantonen dat zij ten laste was van haar Belgische vader. Zij stelt dat zij diverse documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon na het overlijden van de moeder van de verzoekende partij voor haar zorgde en haar ook financieel onderhield. De verzoekende partij verwijst naar de voorgelegde verklaring onder ede en de vele bewijzen van geldstortingen die voorliggen. De voorgelegde stukken tonen volgens de verzoekende partij onomstootbaar aan dat zij aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging voldoet. De verzoekende partij verwijst nog naar het arrest van de Raad van 8 november 2018 waarin volgens haar gesteld wordt dat verklaringen van onafhankelijke derden wel degelijk in overweging dienen genomen te worden.
De verzoekende partij stelt dat zij duidelijk heeft aangetoond dat zij onvermogend was in Ghana, dat zij sedert het overlijden van haar moeder bij haar grootmoeder woonde en de referentiepersoon haar financieel onderhield, wat hij op heden volgens de verzoekende partij nog steeds doet. De verwerende partij heeft volgens haar evenwel onvoldoende rekening gehouden met de door haar voorgelegde documenten en heeft het dossier volgens de verzoekende partij dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht en beoordeeld. De verzoekende partij herhaalt verder dat de afhankelijkheidsrelatie met ieder passend middel mag worden aangetoond.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(…)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van

internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;"

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de verzoekende partij op het moment van de aanvraag ouder was dan 18 jaar, en zij dus moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verzoekende partij betwist dit ook niet.

De verzoekende partij betwist evenmin dat dit dan ook inhoudt dat zij moet aantonen onvermogend geweest te zijn in het land van herkomst en reeds van in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van haar adoptievader.

Zij stelt wel dat zij van dit ten laste zijn volgens haar voldoende bewijzen heeft bijgebracht, en verwijst naar de verklaring op eer en de geldstortingen. De verzoekende partij is dus van mening, in tegenstelling tot de verwerende partij in de bestreden beslissing, dat de bewijzen die zij heeft bijgebracht volstaan om in aanmerking te komen voor gezinshereniging met haar adoptievader. De verzoekende partij beperkt zich echter tot het louter uiten van dit standpunt, en lijkt uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing over de door haar voorgelegde elementen zeer concrete motieven bevat, die de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze weerlegt.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing immers als volgt:

"*Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:*
- internationaal reispaspoort Ghana ((…)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.01.2020 te Brussel: er kan opgemerkt worden dat noch uit dit paspoort, noch uit het geheel van de overige gekende gegevens, blijkt wanneer exact betrokkene Ghana verliet en Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde.
- geldstortingen vanwege referentiepersoon aan een derde, zijnde C. O. uit de maand juli 2011 en uit de periode maart 2016 - april 2019; bijbehorende verklaring onder ede dd. 13.02.2020 waarin deze derde verklaart dat 1) betrokkene haar kleinzoon is en sedert het overlijden van zijn moeder door haar opgevangen werd, en 2) dat de referentiepersoon (oom van betrokkene, nu adoptievader) de financiële verantwoordelijkheid voor het onderhoud en de opvoeding van betrokkene op zich nam door via haar de nodige kosten te dragen van zijn opvoeding en onderhoud, tot hij het land verliet.
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode augustus 2024 - september 2025: op basis van de op heden gekende gegevens blijkt dat deze geldstortingen betrekking hebben op de periode na de aankomst van betrokkene in België
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van referentiepersoon: loonfiches (Delibarn Waarschoot NV) voor 11e periode september 2024 - augustus 2025
- verklaring lidmaatschap Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen dd. 05.09.2025

Wat betreft de effectieve onvermogendheid van betrokkene in zijn land van herkomst of origne voor zijn vertrek, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het aangehaalde onvermogen werd in het geheel niet aangetoond.

Uit het geheel van de voorgelegde geldstortingen kan niet worden afgeleid dat betrokkene effectief financieel of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen vanwege de referentiepersoon zijn gericht aan een derde, zijnde C. O.

Echter, in eerste instantie moet (zie ook de voorgaande bijlage 20 dd. 22.10.2024) de opmerking gemaakt worden dat betrokkene meerderjarig is sedert juni 2012, en vanaf dat moment dan ook in de mogelijkheid moet geweest zijn op zijn naam geldstortingen te ontvangen. De voorgelegde stortingen dateren, op één storting uit juli 2011 na, allen van na de meerderjarigheid van betrokkene.

De voorgelegde verklaring onder ede dd. 13.02.2020 waarin deze derde verklaart dat betrokkene haar kleinzoon is en sedert het overlijden van zijn moeder door haar opgevangen werd, en dat de referentiepersoon (oom van betrokkene, nu adoptievader) de financiële verantwoordelijkheid voor het onderhoud en de opvoeding van betrokkene op zich nam door via haar de nodige kosten te dragen van zijn opvoeding en onderhoud, en dit tot hij het land verliet, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

De geldstortingen vanwege de referentiepersoon dateren van na de opstart van de eerste aanvraag gezinshereniging (bijage 19ter dd. 20.01.2024). Tevens, ze zijn eerder beperkt en hebben betrekking op de situatie in België.

Er dient opgemerkt te worden dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van vandaag niet ten laste vielen/vallen van het sociale bijstandsstelsel van Rijk."

Wat de verklaring op eer betreft stelt de verzoekende partij dat deze ten aanzien van de Ghanese justitie gebeurde en dus niet zomaar opzij kan worden geschoven. Wat verzoeker er ook van stelt, het blijft een verklaring op eer waarvan, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat er geen precedentenwerking bestaat in de continentale rechtstraditie.

De verklaring op eer dient samen bekeken te worden met de overige voorgelegde bewijzen. Er zijn verschillende geldstortingen die gericht zijn aan C.O., de grootmoeder van de verzoekende partij. De verwerende partij stelt terecht vast dat deze geldstortingen pas dateren van na de opstart van de procedure gezinshereniging en aldus niet aantonen dat de verzoekende partij op het moment van de aanvraag reeds ten last was in het land van herkomst. Daar komt dan nog bij dat de verzoekende partij meerderjarig is en dat het inderdaad vreemd is dat het geld aldus niet meteen aan de verzoekende partij, maar wel aan de grootmoeder wordt gestort. Verder worden geen andere bewijzen van onvermogendheid neergelegd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in casu vast te stellen dat het niet is aangetoond dat de verzoekende partij door de referentiepersoon gesteund werd om in zijn materiële basisbehoeften te voorzien.
De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat "*Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogend was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.",* noch dat zij daaruit op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat *"Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1080 cm het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."*

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"2.2. Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1. Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992,

Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.
Verzoeker is de (adoptie)zoon van de Belgische referentiepersoon en woont sinds zijn aankomst in België bij zijn vader. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2 e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn vader teweegbrengt. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924). Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.
Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van zijn vader, zodat hij in Ghana geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven. Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker. Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden. Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot

het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4. Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59). Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM."

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het is bijgevolg op basis van dit wetsartikel dat de verwerende partij diende te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking kwamen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De verwerende partij heeft, na een grondig onderzoek, geconcludeerd dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van haar Belgische adoptievader. Zij heeft aangegeven dat, aangezien niet blijkt dat zij aan de in deze bepaling gestelde vereisten voldoet, zij niet op basis van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten. Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat zij op basis van artikel 8 van het EVRM verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden impliceert niet dat de verwerende partij niet zou vermogen vast te stellen dat zij niet voldoen aan de vereisten om een recht op verblijf te genieten op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Gezien de verzoekende partij zich niet op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij – zoals de verzoekende partij lijkt te willen voorhouden – een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling zou dienen door te voeren of zou moeten motiveren waarom zij van mening was dat zij niet (alsnog) op grond van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. De bestreden beslissing verhindert de verzoekende partij ook geenszins om, indien zij van oordeel is dat zij, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk dient te worden gemachtigd een aanvraag hiertoe in te dienen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet biedt haar de mogelijkheid om dit te doen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om, met haar uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM, de Raad ertoe te brengen in de plaats van het bevoegde bestuur – dat hiertoe, zoals gesteld, kan worden gevat – te bepalen of zij op basis van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kunnen worden gemachtigd, kan het volstaan te benadrukken dat het de Raad, als annulatierechter, niet toekomt zelf beslissingen te nemen omtrent het al dan niet toekennen van een verblijfsstatus aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is om die reden niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU